

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. március 31. napján tartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 23.B.827/2014/68. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény jogszabályi megjelölésénél feltünteti a törvényhely (4) bekezdése mellett annak 2. fordulatát is.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

A vádlottal szemben a kábítószerrel visszaélés vétsége [1978. évi IV. törvény 282/C.§ (1) bekezdés 4. fordulat, (5) bekezdés a) pont] miatt indult eljárást megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott anyja neve helyesen A.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 101.600 (százegyezer-hatszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 23.B.827/2014/68. számú, 2016. február 17. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat visszaélés kábítószerrel büntette [1978. évi IV. törvény 282/C.§ (2) bekezdés 4. fordulat és (4) bekezdés] miatt - mint különös visszaesőt - 7 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá a vádlottal szemben 219.500 forint és 2380 euró erejéig vagyonek kobzást is alkalmazott.

A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt - utóbbit akként, hogy egy napi szabadságvesztésnek 5 nap házi őrizet felel meg.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen három nap fenntartását követően az ügyész a vádlott kábítószer-függőségének megállapítása miatt, ennek mellőzése, a váddal egyező tényállás megállapítása, és annak alapján súlyosabb - az új Btk. 176.§ (1) és (3) bekezdése szerinti - minősítés, továbbá ennek megfelelően a kiszabott szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás súlyosítása érdekében; a vádlott és a védő elsődlegesen téves minősítés miatt, másodlagosan felmentés céljából fellebbezett.

Az ügyész a fellebbezésének írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróságnak a vádlott kábítószer-függőségére vonatkozó tényállása megalapozatlan.

Egyrészt kifogásolta, hogy a törvényszék nem szerezte be a vádlott ismételt előzetes letartóztatása (2015. február) után keletkezett orvosi dokumentációkat, és a bíróság által kirendelt szakértők ennek hiányában adtak véleményt. E szakvélemény meglátása szerint egyébként sem tartalmazza laikus számára érthető módon azt, hogy milyen tények és körülmények alapján véleményezték a vádlott kábítószer-függőséget, mert támaszkodik a vádlott beszámolójára is annak ellenére, hogy több nyomozati anyag is rögzíti, miszerint a vádlott kényszeres hazudozó.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta bemutatni a szakértőknek a véleményadás szempontjából releváns alábbi adatokat:

- a vádlott előéletét, azt, hogy korábbi elítélése kapcsán mikor, milyen időtartamot töltött fogvatartásban, és hogy korábbi büntető ügyében még nem volt kábítószer-függő;
- a jelen ügyben előzetes fogvatartásban töltött időt, és a vádlott ellen a jelen eljárás hatálya alatt indult újabb büntetőeljárásban előzetes letartóztatásban töltött időtartamra vonatkozó információkat;
- a büntetés-végrehajtás során keletkezett orvosi dokumentációkat, melyek egyike sem igazolja, hogy a vádlottnál elvonási tünetek léptek volna fel, sőt, az IMEI-ben rögzített státusz szerint a vádlott esetén disszimuláció tapasztalható, elvonási tünetei betanultak, az általa az elvonás tüneteként állított, a befogadása után egy hónappal jelentkező viszketést allergiának minősítették.
- a vádlott által csatolt orvosi dokumentációkat, melyek jellegzetességei körül kiemelte, hogy a kiállított ambuláns lapok a vádlott által elmondottak alapján tartalmazzák csak az anamnézisként rögzített kábítószer-használatot. Az ambuláns lapok tartalmilag - egy kivétellel - szó szerint megegyeznek, és nem tartalmazznak arra vonatkozó adatot, hogy a vádlott depressziójából és szorongásából milyen tünetekre alapozta a dependencia diagnózist. Kifejezte aggályait az ambuláns lapok valódiságát illetően is.

Hivatkozott arra, hogy a fentiekén túl az elsőfokú bíróság elmulasztotta a függőséget érintő bizonyítékok egyenkénti értékelését is.

A törvényszék nem tett megállapítást a BVOP és a vádlott által bemutatott orvosi dokumentumok tekintetében, utóbbiak esetén azért sem, mert az anomáliákat sem tárta fel.

Egyik szakvélemény esetén sem vizsgálta, hogy a függőséget a vádlott elmondásán túl milyen egyéb adatok támasztották alá, és hogy a szakértői vizsgálatok kiterjedtek-e a függőség minden aspektusára - ide értve a testi elváltozások vizsgálatát is.

Elmulasztotta elemezni, hogy szakértő1 és a szakértő2 szakértők a korábbi vélemény megváltoztatására elfogadható magyarázattal szolgáltak-e.

Ezt meghaladóan a törvényszék egymással sem vetette egybe a kérdéses bizonyítékokat. E körben álláspontja szerint mellőzhetetlen lett volna a két szakértői páros egyidejű tárgyalási meghallgatása is.

A rendelkezésre álló bizonyítékok helyes értékelésével véleménye szerint a vádlott kábítószer-függősége nem állapítható meg, és ezért a tényállásban írt cselekmény helyes minősítése a Btk. 176.§ (1) bekezdés és (3) bekezdése. Megjegyezte ennek kapcsán, hogy az 1978. évi IV. törvény alkalmazása esetén sem törvényes az elsőfokú bíróság minősítése, mert a megállapított cselekménnyel halmazatban a vádlott bűnösségét meg kellett volna állapítani az 1978. évi IV. törvény 282/C.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségében is.

A függőség téves megállapítása miatt a kiszabott fő- és mellékbüntetés túlzottan enyhe, a vád szerinti minősítés alkalmazása esetén azok súlyosítása indokolt.

Ennek kapcsán azt jegyezte meg, hogy az elsőfokú bíróság minősítése mellett a szabadságvesztés végrehajtási fokozata az 1978. évi IV. törvény 42.§ (2) bekezdés b/3. pontjára figyelemmel szintén nem törvényes, annak törvényi oka nem volt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.245/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva az ügyben tárgyalás kitűzését, és azon bizonyítás felvételét indítványozta.

Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság nem derítette fel teljes körűen, hogy a vádlott az elkövetéskor kábítószer-függőségben szenvedett-e, és ezért az ítélet a Be. 351.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti megalapozatlansági hibában szenved, és ezért indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság szerezzé be a vádlott ismételt, 2015. februárját követő előzetes letartóztatása során keletkezett orvosi dokumentációt, azt bocsássa az ügyben véleményt adó igazságügyi szakértők rendelkezésére, továbbá a tárgyalásra idézze meg a szakértő1, szakértő2, szakértő3 és a szakértő4 szakértőket.

A védő fellebbezését az ítéletablánál 2017. március 28-án előterjesztett beadványában írásban indokolta.

Ebben az egyes bizonyítékokkal összefüggő álláspontját kifejtve az elsőfokú bíróság a vádlott terhére vont következtetések helytelenségét hangsúlyozta.

A vádlott vallomása kapcsán kijelentette, hogy a vádlott az első olyan alkalommal vallomást tett az ügyben, mikor védője is jelen volt, ezért a védekezés késlekedésével kapcsolatos törvényszéki aggály nem fogadható el. A vádlott vallomását nem gyengíti álláspontja szerint az a tény, hogy ujjnyomatait a mélyhűtő ajtaján rögzítették, mert az akkor került oda, mikor a tanú1 a lakásban élt, és őt meglátogatta.

Nem értékelhető a vádlott terhén az sem, hogy korábban kábítószerrel visszaélés miatt volt büntetve, mert abban az ügyben a vádlott terhére rótt emberrablás sértettje elfogult vallomást tett, ezzel a védő arra utalt, hogy abban az ügyben is ártatlanul ítélte el védencét a bíróság.

Sérelmezte a nyomozás hiányosságait, egyrészt, hogy a nyomozó hatóság nem kutatta fel a D téri lakásban a tanú2 ujjnyomatait, azt, hogy bár rendelkezésére álltak a híváslisták, egyetlen vevőt sem sikerült felderíteni. A bejelentő a vádlott haragosa is lehetett, ráadásul a bejelentő olyan címre is hivatkozott, amelyről maga a nyomozó hatóság állapította meg, hogy az bűncselekmény szempontjából indifferens.

Emellett a tanú3 a testvére életviteléről nem tudott érdemi információkkal szolgálni, mert nem tartották a kapcsolatot a tanú2-vel, az a megállapítás pedig, hogy a mindennapi életvitel is gondot okozott a tanú2-nek, mert párezer forintot kért kölcsön a családjától, iratellenes, mert ilyet a tanú a tárgyalási vallomásában nem mondott.

A tanú4 vallomását a védő azért tartotta hiteltelennek, mert a tanú a bérlet időszakára vonatkozóan is bizonytalan volt. Az elsőfokú bíróságnak az ingatlan bérletének helyes időtartamának meghatározása érdekében tanúként meg kellett volna hallgatnia a tanú1 akkori lakótársát, a tanú5-t, és meg kellett volna keresnie az illetékes rendőrkapitányságot annak közlése iránt, hogy a kérdéses

időszakban hányszor történt rendőrségi bejelentés a D téri lakás kapcsán, továbbá a tanú6-t is nyilatkoztatnia kellett volna arra nézve, hogy ki volt az alatta lévő lakás használója akkor, mikor ott beázás történt, és amely miatt a tanú a lakásban járt.

A tanú6 vallomása a vádlott védekezését támasztja alá abban, hogy a tanú1 nem 2010. nyarán bérelte ki a lakást, hanem jóval korábban. Ehhez képest az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le a tanú vallomásából, hogy nem lakhatásra kellett a lakás, hanem ettől eltérő funkcióra, így megfelelt kábítószer tárolására, amely következtetés az elsőfokú bíróság elfogultságát alapozza meg.

Téves az a megállapítás is meglátása szerint, hogy a vádlott önként mutatta meg a helyszínelés során a kábítószeresek feltalálási helyét, mert a tanú7-től nem volt elvárható, hogy magát bűncselekmény elkövetésével vádolva beismerje az önkéntesség hiányát, azt, hogy a kábítószer hatása alatt álló vádlottat megtévesztéssel bírták rá a felvétel elkészítésében való közreműködésre.

A vádlott elfogása kapcsán tévesnek minősítette azt a megállapítást, miszerint a vádlott ekkor menekülni próbált, mert a vonatkozó okiratok ilyen nem tartalmazzak.

Az elsőfokú bíróság nem adta kellő magyarázatát, miért vetette el a tanú8 vallomását.

A tanú12 vonatkozásában azt hangsúlyozta, hogy nevezett a vádlott védő jelenlétében megtett vallomásával egyező nyilatkozatot tett, mindketten feltárták a valós bérlőt a tanú2 személyében, ehhez képest az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes következtetése téves.

A tanú9 nyomozás során külföldön megtett vallomásának kirekesztése mellett érvelt, mert a tolmácsolás nem volt megfelelő, a tolmács nem a tanú nyilatkozatait fordította. E körben az elsőfokú bíróság elmulasztotta megkeresni a német hatóságokat a kihallgatás körülményeire vonatkozóan.

Érdemben ismét az elsőfokú bíróság helytelen álláspontjára mutatott rá, mert a tanú okirattal igazolta, hogy a D téri lakást ő bérelte, és annak indokáról is beszámolt, valamint arról, hogy a tanú2 részére bérelte a lakást.

Meglátása szerint az a körülmény, hogy a tanú2 telefonszáma a vádlott híváslistáiban nem szerepelt, azt is igazolhatja, hogy személyesen tartották a kapcsolatot. Az elsőfokú bíróságnak a tanú10-zel kapcsolatos megállapításai is tévesek, mert nevezettel nem a vádlott, hanem a tanú1 tartotta a lefoglalt hívószámról a kapcsolatot, ők ugyanis korábban élettársak voltak. Ennek kapcsán, és a kokainprés tulajdonjogára vonatkozóan tanúként kellett volna kihallgatni a tanú10-t.

Emellett az elsőfokú bíróság elmulasztotta beszerezni a fenti hívószám előfizetőjére vonatkozó adatokat is.

Összességében a fentiek szerinti mulasztások miatt az elsőfokú bíróság ítéltét oly mértékben tartotta megalapozatlannak, amelyre figyelemmel elsődleges indítványa az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása volt.

Másodlagosan a vádlott felmentését kérte a tanú9, a tanú12 és a tanú8 tanúk vádlott vallomását megerősítő vallomásai alapján.

Végezetül pedig - ha a másodfokú bíróság nem osztaná a fenti indítványait - börtön fokozat megállapítását, és a büntetés enyhítését kérte.

Az ítélet tábla az ügyészi indítványra beszerezte a vádlott 2015. februárját követő előzetes letartóztatásának időtartama alatt készült bv. orvosi dokumentációt, és azt megküldte az ügyben eljáró mindkét szakértői páros részére, hasonlóképpen előzetesen a szakértő2 és a szakértő1 rendelkezésére bocsátotta a másik szakértői páros által készített véleményt.

Ezt követően a Be. 353.§ (1) és (2) bekezdése alapján tárgyalást tűzött ki, amelyen a Be.101.§ (2) bekezdésére figyelemmel együttesen hallgatta meg az ügyben igazságügyi elmeorvos szakértői véleményt készítő a szakértő4, a szakértő3, a szakértő2 és a szakértő1 szakértőket.

A nyomozati szakban eljáró szakértők a bv. orvosi adatok és a bíróság által kirendelt szakértők véleményének ismeretében egyetértettek a a szakértő4 és a szakértő3 szakértők által adott vélemény azon megállapításával, miszerint a teljes kábítószeres életút hosszmetszeti képét kizárólag a vádlott elmondása alapján lehet megítélni.

Az elsőfokú tárgyaláson módosított szakvéleményüket fenntartva ismét arra az álláspontra helyezkedtek, miszerint a vádlott által beállított hosszmetszeti drogos karrier alapján akár kábítószer-függőség is véleményezhető, de ennek objektív bizonyítékai nincsenek, ezért sem azt nem lehet kijelenteni szakértői bizonyossággal, hogy a vádlott nem kábítószer-függő, sem azt, hogy kábítószer-függő volt.

A szakértő4 és a szakértő3 szakértők előadták, hogy véleményüket nem befolyásolják a büntetés-végrehajtási intézet által megküldött orvosi iratok, merthogy ezekben pszichiátriai vonatkozású tények nincsenek. Ezért korábbi véleményüket fenntartva kijelentették, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésének idejében kábítószer-függő volt.

Mindkét szakértői páros egyezően nyilatkozott arról is, hogy noha az IMEI vizsgálatok szerint a vádlottnál nem voltak észlelhetők vegetatív tünetek, de ezt befolyásolhatta az előírtan alkalmazott gyógyszerek hatása, mert azok a mégoly kokainfüggő személy esetleges elvonási tüneteit is teljesen elnyomhatják. Ekként az IMEI adataitól függetlenül véleményezhető a kábítószer-függőség.

A tárgyaláson felvett bizonyítás eredményeképpen az ügyész annyiban módosította a fellebbezést, hogy a kábítószer-függőséget már nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság minősítését a kereskedői típusú magatartást illetően törvényesnek ítélte.

Egyebekben a fellebbezést fenntartva a megállapított tényállás alapján indítványozta a vádlott bűnösségének megállapítását további, az 1978. évi IV. törvény 282/C. § (1) bekezdésbe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószerfüggő személy által csekély mennyiségre, tartással elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségében is.

Ekként már a halmazati szabályok alkalmazása miatt is szükségesnek látta a kiszabott szabadságvesztés és a mellékbüntetés súlyosítását.

A védő az elsőfokú határozat szóbeli indokolását követően előterjesztett fellebbezését annak írásbeli indokolása szerint egészítette ki és módosította.

Elsődlegesen azt kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 376. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül, és utasítsa új eljárásra, tekintettel arra, hogy a Be. 352. § alapján ki nem küszöbölhető megalapozatlanság áll fenn az ügyben, amely a bűnösség megállapítását lényegesen befolyásolta, továbbá a Be. 373. § (1) bekezdés III. pontja alapján azért, mert az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének olyan mértékben nem tett eleget, hogy az ítélete felülbírálatra alkalmatlan.

Másodlagos indítványa az elterelésen való részvétel miatt a kábítószerrel visszaélés vétsége tekintetében az eljárás megszüntetésére irányult.

Harmadlagosan pedig továbbra is a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A vádlott vallomásaival összefüggő elsőfokú indokolást illetően utalt a Be. 43. § (2) bekezdésére, mely szerint a védelemre szolgáló tényeket bármikor elő lehet adni az eljárás során, ezért nem róható a vádlott terhére az érdemi védekezésének előterjesztése időpontja.

Hasonlóképpen hangsúlyozta: annak sem lehet jelentőséget tulajdonítani, hogy a vádlott írásban tette meg a vallomását, mert ehhez szintén joga volt.

Ezen túl az írásbeli indokaikat a tanú8 és a tanú9 vallomásainak értékelésével kapcsolatban szintén fenntartotta, és kifejezte aggályait az elsőfokú bíróságnak a kokainpréssel és a tanú10-zel kapcsolatos érveit illetően. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak az ügyben lefoglalt kokainprés kapcsán rögzített indokolása kevésbé értelmezhető, mert a D téri lakásban fellelt tárgy nyilvánvalóan nem lehet azonos egy másik büntető ügyben talált hasonló tárggyal, amelyet ott szintén lefoglalhattak. Ezen felül pedig a tanú10-zel fennálló rendkívül szoros telefonos kapcsolattartás meglátása szerint csak egy életjátszár kapcsolatnak lehet az indoka. Ezért nem érthető számára, hogy miért elfogadhatatlan a terhelti védekezés akár a kokainprés, akár a híváslista adatok tekintetében, különös figyelemmel arra is, hogy a tanú10 tanúmeghallgatására nem került sor az elsőfokú eljárásban.

A büntetés enyhítése körében kérte figyelembe venni azt, hogy a vádlott a jelenlegi előzetes letartóztatása alatt megváltoztatta a kábítószeres életmódját, megnősült, családot tervez, ezért véleménye szerint a kiszabott büntetés jelentős mértékű enyhítése indokolt.

A vádlott felszólalásában a védőjéhez csatlakozott, kiemelve, miszerint nem ő volt a vád tárgyává tett bűncselekmény elkövetője. Az utolsó szó jogán is az ítélet hatályon kívül helyezését, illetőleg enyhítést indítványozott.

A bejelentett kétoldalú fellebbezések folytán az ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást, e körben figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek Be. XXVIII/A. Fejezetében rögzített általánostól eltérő eljárási rendjére is.

A tényállás tisztázása körében a vádlott esetleges kábítószer függőségének megítélése céljából tárgyaláson hallgatta meg a nyomozás során kirendelt igazságügyi elmeorvos-szakértői páros mindkét tagját, ezzel megtartva az eljárási törvény 101.§ (2) bekezdésében foglaltakat.

Ugyancsak a kábítószer függőség körében - a tárgyaláson meghallgatott szakértő korábbi véleményének megváltoztatására figyelemmel - helyesen döntött az elsőfokú bíróság a Be. 111.§ (1) bekezdése alapján újabb igazságügyi elmeorvos szakértő kirendeléséről, ez a másodfokú bíróság álláspontja szerint is szükséges volt.

Ügyelt a kiemelt jelentőségű ügyekben a tárgyalási időköz megtartására és a szakértők, valamint tanúk meghallgatása során az eljárási törvény által előírt kioktatások, figyelmeztetések törvényességére.

Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta.

Indokolási kötelezettségének is eleget tett, a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte, tényből tényre is túlnyomórészt helyesen következtetett.

A törvényszék a tényállást - a másodfokú bíróság által felvett bizonyítás eredményeképpen is - döntően helyesen és az iratok tartalmának megfelelően állapította meg, a másodfokú tárgyaláson meghallgatott szakértők az elsőfokú bíróságnak a vádlott kábítószer-függőségével összefüggő megállapítását megerősítették, így e tekintetben az ítélet már megalapozatlansági hibában nem szenvedett.

A tényállás ezen túlmenően tartalmazott kisebb hiányosságokat, illetve pontatlanságokat, iratellenes megállapításokat.

A Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjában írt megalapozatlansági hibákra figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) és b) pontjának alkalmazásával a tényállást az alábbiakkal helyesbíti, illetve egészíti ki:

- Az ítélet 4. oldalán írt párhuzamos büntetőeljárás alapjául szolgáló bűncselekmény elkövetési ideje 2015. február 20.

A BRFK Kerületi Rendőrkapitányságon folyamatban levő büntetőeljárásban a vádlott terhére rótt cselekmények elkövetési ideje 2012. október 11. és 2013. május 24.

- A történeti tényállás 5. oldal 6. bekezdésének 2. mondatából mellőzi azt a megállapítást, hogy „a vádlott menekülni próbált, eredménytelenül”, és a mondatot akként fejezi be, hogy „a kulcsomóját eldobta”.

- Az ítélet 5. oldal 7. bekezdését a következők szerint helyesbíti:

- A bekezdés 3. sorában feltüntetett kokain hatóanyag-tartalma helyesen 236 gramm, ugyanezen sorban rögzített „9” karakter helyébe „)” karaktert rögzít,

- A következő sorban az amfetamin hatóanyag-tartalma 2,75 gramm.

- A bekezdés első mondatát követően beilleszti, hogy a kokain a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 590 %-a, az amfetamin a csekély mennyiség felső határát meghaladta, de a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, annak 27,5 %-a, míg a total-THC a csekély mennyiség felső határát nem érte el, az a jelentős mennyiség alsó határának 0,12 %-a. Ekként a D téri ingatlanból lefoglalt kábítószeresek összesített hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 618 %-a.

- Ugyanezen bekezdés következő mondatát akként pontosítja, hogy a további lefoglalt eszközök között a 3 db digitális mérleg közül 2 kokainnal, 1 pedig a kokain mellett heroinnal és THC-val volt szennyezve, a turmixgép és a kávédaráló, továbbá 1 db műanyag mérőedény és 1 db tálka, és a bekezdés utolsó mondatában rögzített kokainprések is kokainnal voltak szennyezve.

- Az 5. oldal 8. bekezdésében rögzített 1,94 gramm kokain 0,87 gramm, a csekély mennyiség felső határának 43,5 %-át kitevő kokainbázist tartalmazott, ugyanezen bekezdésben rögzített készpénz összege helyesen 219.500 forint.
- Az ítélet 6. oldal 5. bekezdésében írt „számtalan” jelzőt mellőzi és helyébe rögzíti, hogy 10 db SIM kártya és 7 db mobiltelefon került lefoglalásra.
- Az ítélet 6. oldal 6. bekezdését mellőzi.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mentes a megalapozatlansági hibákból, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, számot adva arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott, vagy vetett el.

Részletesen vizsgálta a vádlott vallomását, amelyet azután egybevetett a tanúk vallomásaival, az okiratokkal és az igazságügyi szakértői véleményekkel is.

Az elsőfokú bíróság - szemben a védői fellebbezésben kifejtettekkel - helyesen ítélte meg a vádlott védekezésének sajátosságait és az ahhoz fűzött kétségeit is tárgyyszerűen fogalmazta meg. Természetesen az a körülmény, hogy a vádlott késlekedett a védekezése előterjesztésével, önmagában nem értékelhető a vádlott terhére, de annak hitelességét ettől még megkérdőjelezi, mert a másodfokú bíróság álláspontja szerinti is nehezen magyarázható a másfél éves késlekedés akkor, ha az ártatlanul meggyanúsított terhelt emellett még előzetes letartóztatás hatálya alatt is áll. Az életszerűséggel inkább az egyeztethető össze, ha a védő jelenléte nélkül is előhozakodik a vétlenségének legfontosabb bizonyítékaival, következésképpen aggályainak az elsőfokú bíróság nem alaptalanul adott hangot.

A védő a fellebbezésében a bizonyítékokat egyenként, és kizárólag a vádlott szempontjából, egyoldalúan vette értékelés alá, és abból ekként szűrte le következtetéseket. Ellenben az elsőfokú bíróság ugyanezt a tevékenységet a bizonyítékok egymással egybevető értékelésével végezte el, ennél fogva az elsőfokú bíróság értékelő tevékenysége felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek. Így nem önmagában van jelentősége annak, hogy a vádlott ujjnyomatait a hűtőszekrény mélyhűtőjének ajtaján fellelték, hanem az összes többi bizonyíték fényében (így a lakás bérletére vonatkozó adatok, a tanú3 tanúvallomása, a házkutatási jegyzőkönyvek, a vádlott elfogásáról készült jelentés, a tanú6 és a tanú4 terhelő vallomásai alapján).

A tanúk közül az elsőfokú bíróság kiemelt jelentőséget tulajdonított a tanú3 és a tanú4 nyilatkozatainak.

A tanú3 a testvérének életvitelével kapcsolatban meggyőző adatokat szolgáltatott, vallomását az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva fogadta el.

Téves a védői fellebbezésben írt azon okfejtés, miszerint a tanú vallomása a mindennapi megélhetési nehézségekre vonatkozóan ne tartalmazna adatot. Igaz, hogy a tárgyalási vallomásban nem szerepelnek az ítélet 13. oldal utolsó bekezdésében írt nyilatkozatok, de a tanú ezt nem is a bírósági eljárásban mondta el, hanem a nyomozás során (nyom.ir. 1729. old.), e vallomását az

elsőfokú bíróság ismertetés útján a tárgyalás anyagává tette, így az a bizonyítékok részeként helyesen került értékelésre.

E vallomásból az elsőfokú bíróság a tanú2 erkölcsi bizonyítványával egybevetett értékelésével arra a helyes megállapításra jutott, hogy a tanú2 nem volt olyan anyagi helyzetben, mely lehetővé tette volna számára a lakásbérletet, ő nem lehetett a D téri lakás bérlője.

A tanú6 a bírósági eljárás során az általa észleltekről beszámolva elmondta, hogy az alatta lévő lakásban a tanú1 és a lakótársa zajos életvitelt folytattak, majd mikor onnan elköltöztek, ez abbamaradt, a lakás üresnek tűnt, onnan mozgást nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság a tanú vallomása és az egyéb bizonyítékok alapján helyes logikai következtetéssel állapította meg azt, hogy a lakás lakhatástól eltérő célokra - kábítószer tárolására - szolgált. Szemben a védő fellebbezésében írtakkal, e következtetés a logikai és az ésszerűség szabályaival áll összhangban, abból az elsőfokú bíróság pártatlan eljárása iránt semminemű kétség nem merül fel, így a másodfokú bíróság a védőnek az eljáró bíró elfogultságára irányuló érveit nem osztotta.

Az elsőfokú bíróság ebben a kérdéskörben nem csak a vádhatóság, hanem a védelem bizonyítékait is megvizsgálta, de nem fogadta el a tanú8, tanú9 és tanú12 tanúk vallomásait (ítélet 12. old.).

A vádlott általi használat időtartamát - a védelem tanúinak vallomása ellenében - a bérbeadó és a vádlott vallomásának egybevetése útján állapította meg, a D téri ingatlan tekintetében figyelembe véve a tanú6 eljárás során tett következetes nyilatkozatait is. Éppen ezért nem tette megalapozatlanná az elsőfokú bíróság ítéletét, hogy az egyébként elő nem terjesztett további tanúkihallgatásra vonatkozó bizonyítást hivatalból nem folytatta le. Az elsőfokú bíróság helyes mérlegelése eredményeképpen (a bérlet időtartamára, a vádlott általi használatra, a személyének leplezésére) megállapított tényekre figyelemmel semmilyen jelentősége nincs, hogy mikor volt a D téri lakásban beázás, ezért a tanú6 ismételt meghallgatása szükségtelen, a védő ez irányú bizonyítási indítványát a másodfokú bíróság szintén elutasította.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet 18. oldal 4. bekezdésében már viszonylag szűkszavúan adta indokát annak, hogy a tanú7 vallomását miért vetette el, azonban ezt megelőzően (12. oldal) már részletesen számot adott a tanú vallomásának mikénti értékeléséről. Az elsőfokú bíróság mérlegelési elvei mentén ezért egyértelműen megállapítható, hogy a tanú vallomása a vádlott terhén jelentkező további bizonyítékokkal (tanú4, tanú6, tanú3 tanúk vallomásai, a vádlott elfogásáról készült jelentés és a helyszíni szemle adatai, a hívásforgalmazási adatok) ellentétben áll, és az mindössze a vádlott több más okból is hiteltelenné vált védekezésének alátámasztását szolgálta.

Ugyanez a megállapítás igaz a tanú12 előadására is, aki bár a vádlott vallomását törekedett alátámasztani, nyilatkozata az elsőfokú bíróság által kifejtett helyes okok miatt nem volt elfogadható.

A tanú9 vallomásával az elsőfokú bíróság igen terjedelmesen foglalkozott (ítélet 19-21. oldal), valamennyi nyilatkozatát törvényesen vonva értékelési körébe.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a védő azon okfejtésével, mely a tanú9 vallomásának kirekesztését célozta.

Igaz, hogy nevezett kihallgatását a védelem indítványozta, és ezért a Be. 184.§ (2) bekezdése értelmében a tanú kihallgatásán joga lett volna jelen lenni, erről a jogsegélykérelemben a német hatóságokat tájékoztatta is a megkereső főügyész-helyettes.

A tanúkihallgatás időpontjáról csak a nyomozó hatóságot értesítette e-mailen a jogsegélyt teljesítő külföldi ügyészség, amelyre válasz nem érkezett. Ilyen körülmények között valóban elmaradt a védő kihallgatásáról történő értesítése, amely bár kétségtelenül a nyomozó hatóság relatív eljárási szabályszegése, azonban magát az eljárási cselekményt nem teszi törvénysértővé, következésképpen az abból származó bizonyíték, azaz a tanúvallomás sem ütközik a Be. 78.§ (4) bekezdésébe.

Bár a védő a fentiek miatt a tanú nyomozati meghallgatása alkalmával nem gyakorolhatta kérdésfeltevési jogait, azonban az elsőfokú eljárásban 2015. december 15-én tartott tárgyaláson ez a mulasztás orvoslásra került, ekként a védekezéshez fűződő jogok lényegesen nem sérültek.

A védő fellebbezésében indítványozta a német nyomozó hatóság megkeresését a kihallgatás körülményeinek tisztázása céljából, azonban a nyomozati iratok 1809. oldalán lévő tájékoztatás kellőképpen elosztatja a védő értesítésével összefüggő kérdéseket. A tolmácsolással összefüggő védelmi felvetéseket pedig már az elsőfokú bíróság is értékelte az ítélet 20. oldalán, megállapítva, hogy ez a kifogás a vallomás megváltoztatásának indokául szolgált volna, azért, hogy összhangba kerüljön a vádlott védekezésével. E megállapítással a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért egyetlen, a védő által hivatkozott indok sem alapozta meg a tanú9 külföldön tett vallomásának bizonyítékok köréből történő kirekesztését.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság helyes és törvényes mérlegelése alapján az volt tényként megállapítható, hogy a D téri lakást a vádbeli időben kizárólag a vádlott - és nem más - használta, az ítélet tábla a védő a tanú1 lakótársának (a tanú5-nek) kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt, mint szükségtelent utasította el.

A híváslistákat a védő szintén egyoldalúan értékelte, ezért jutott arra az alaptalan meggyőződésre, hogy önmagában az a körülmény, miszerint a lefoglalt SIM kártyák és telefonok adatai alapján a vádlott és a tanú2 közötti kapcsolat nem volt igazolható, azt is alátámaszthatja, hogy ők ketten személyesen tartották a kapcsolatot.

Egyrészt a vádlott és az általa megnevezett a tanú2 ászló közötti kapcsolat jellege önmagában is kétségesse teszi a kizárólag személyes jelenlétén alapuló kapcsolattartást, ennek valószínűsége a mobilkészülékes telekommunikáció rendkívüli elterjedtségére figyelemmel ki is zárható.

Ezért az elsőfokú bíróság helyes következtetéssel állapította meg azt, hogy a hívási adatok hiánya lényeges adat, a további bizonyítékokkal együtt szintén a vádlott védekezését cáfolja.

A híváslistákkal összefüggésben a védő a vádlott érvelését ismételve meg arra hivatkozott, hogy a kérdéses hívószámról a vádlott élettársa a tanú1 tartotta a tanú10-zel (egy másik kábítószeres büntető ügy vádlottjával) a kapcsolatot, merthogy ők korábban élettársak voltak. Erre vonatkozóan sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tanú10 meghallgatását elmulasztotta.

A telefon azonban nem a tanú1-től került lefoglalásra, és az sem életszerű, hogy a vádlottal fennálló élettársi viszony alatt, fél éven keresztül ötszázszor kereste volna egymást a tanú1 és korábbi élettársa.

A kapcsolat tényére figyelemmel az elsőfokú bíróság ezért helyes logikával állapította meg, hogy az igen rendszeres és gyakori telefonos kapcsolat a vádlott és a tanú10 között állhatott fenn. A kettejük közti - mással nem magyarázható - rendkívül szoros kapcsolat pedig ésszerűen a kábítószer terjesztéssel állhatott összefüggésben.

Ami viszont az elsőfokú bíróságnak a kokainpréssel kapcsolatos fejtegetését illeti, a másodfokú bíróság a védői okfejtést osztotta, ezért az elsőfokú ítélet 22. oldal 5. bekezdését mellőzi.

Ezen túlmenően azonban tény, hogy az elsőfokú bíróság sem elsősorban erre alapozta a vádlott bűnösségét, hanem az egyéb (már többször is bemutatott) bizonyítékokra, mivel tehát a tanú10

kihallgatásától a vád tárgyává tett cselekmény szempontjából semmilyen jelentős adat nem volt várható, az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte nevezett tanúkenti kihallgatását (megjegyzendő, az ügyben erre vonatkozó indítvány sem hangzott el). Pontosan ezen okokból a másodfokú bíróság is elutasította a védői indítványt.

A védelem hiányolta azt is, hogy nem került sor a kapcsolási szám előfizetőjének felderítésére, ezért indítványt tett ennek pótlására.

A védői érvelés azonban nem felel meg a valóságnak, a nyomozás során ugyanis tisztázásra került (nyomozati iratok 1455. oldal), hogy a hívószám előfizetője egy a tanú11 nevű személy. Miután viszont az előfizető személye egyik érintett hívószám kapcsán sem a vádlott volt, így az ügyben egyébként sem volt semmilyen jelentősége az előfizetőre vonatkozó adatoknak. Nem csak életszerűtlen, hanem egyenesen nonszensz azt feltételezni, hogy a törvénybe ütköző magatartásra készülő, azt megvalósító személyek a saját nevükön kötött előfizetés keretében tartják fenn bűnös kapcsolataikat, közismert tény, hogy a kábítószerrel kereskedő elkövetők is ennek megfelelően igyekeznek saját személyüket leplezve tartani.

Ugyanezen okok miatt nem volt létjogosultsága annak a védői érvelésnek, mely szerint a nyomozás során nem sikerült feltárni egyetlen felvásárlót sem, aki a vádlottal kábítószer adásvétele kapcsán állt volna kapcsolatban.

A kábítószerrel összefüggő bűncselekmények általában személyi bizonyíték-szegény ügyek, és ez pontosan azok szervezettségével függ össze. Éppen ezért felderítésük is összetett feladat, számos esetben nem is jár sikerrel az elkövetői hálózat feltérképezése, felsőbb kapcsolatok, vagy fogyasztók személyazonosságának megállapítása. Ha az ügyben meglévő közvetett, lényeges bizonyítékok egy irányba, mégpedig a tartáson túlterjeszkedő, forgalmazói típusú cselekmény kifejtésére mutatnak, az elkövető felelőssége társak, és más bűnös kapcsolatok nélkül is fennállhat.

A jelen esetben látható, hogy nem pusztán a lefoglalt kábítószer mennyisége szolgált bizonyítékkal, hanem számos más közvetlen és közvetett bizonyíték is (a lefoglalt kábítószerrel szennyezett tárgyak, a nagy mennyiségű készpénz, a tárolás céljaira szolgáló ingatlanok bérletére vonatkozó adatok, az ingatlanok jellegzetességei, a híváslisták adatai, a vádlott elfogás során tanúsított magatartása - az, hogy igyekezett megszabadulni a kábítószer tárolására szolgáló lakás kulcsaitól) és azokból megállapítható tények, valamint ténybeli következtetések képezték a vádlott büntetőjogi felelősségre vonását eredményező összetett rendszert.

Ennek mentén kell végül kiemelni azt is, hogy a nyomozó hatóság a helyszíni eljárás lefolytatása során felkutatta a lehetséges nyomokat, azok közül az elsőfokú bíróság minden lényeges bizonyítékot értékelt. Mivel a fentiek szerint a vádlott a tanú2-re vonatkozó védekezését több más bizonyíték is cáfolta, az a körülmény, hogy nem került sor annak vizsgálatára, miszerint a D téri lakásban fellelhető volt-e a tanú2 ujjnyomata, lényegtelen (különös figyelemmel arra is, hogy a vádlott nevezettre vonatkozó terhelő vallomásával mintegy másfél évvel a helyszíni szemle lefolytatását követően hozakodott elő).

A védői fellebbezésből a másodfokú bíróság a vádlott menekülési kísérletével összefüggő megállapítást érintő kifogást viszont osztotta. A vádlott elfogásáról készült jelentések (nyom. ir. 115-119. old.) illet nem tartalmazzak, ezért a tényállást ennyiben korrigálta az ítéletábra. Ez sem változtat ellenben azon a tényen, hogy a vádlott az elfogásakor a D téri lakás kulcsait eldobta, ezzel is annak tagadására törekedve, hogy neki bármilyen köze lehet ahhoz a lakáshoz, ahol a kábítószer a nyomozó hatóság megtalálta. Márpedig ez is közvetve a vádlott bűnösségét támasztotta alá.

A másodfokú bíróság az igazságügyi vegyészszakértői vélemény alapján pontosította a tényállásban az egyes kábítószer mennyiségét, azok tiszta hatóanyag-tartalmát, valamint rögzítette a hatóanyag tartalom jogi minősítést megalapozó mennyiségi adatait is.

Ennek során a Be. 4.§ (2) bekezdésében foglalt alapelvre volt figyelemmel, azaz a mért hatóanyag tartalomban a mellette kettős előjellel szereplő mennyiséget levonta, mert a mérési bizonytalansági tényezőt a vádlott javára kell értékelni.

Ugyanezen indokok miatt az ítélet indokolását a 7. oldal 4. bekezdésében is korrigálni kellett azzal, hogy az összesített hatóanyag tartalom helyesen a jelentős mennyiség alsó határának 618 %-a, azaz több mint hatszorosa.

Az igazságügyi vegyész szakértői vélemény alapján megállapítható továbbá, hogy a vádlott ruházatából lefoglalt 1,94 gramm kokain is szakértői vizsgálat tárgyát képezte, miként a T utcai lakásból lefoglalt kokain és mCPP is. Míg az 1,94 gramm kokain hatóanyagát a szakértő meghatározta, ugyanez a T utcai lakásból lefoglalt szerek tekintetében elmaradt. A rendelkezésre álló adatok alapján pontosította a másodfokú bíróság a tényállást, amely nem változtat az elsőfokú bíróság azon helyes megállapításán, mely szerint a saját fogyasztásra szánt kábítószeresek együttes hatóanyag tartalma a csekély mennyiség felső határát nem haladta meg.

A kábítószer függőség tekintetében az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le. Ennek keretében felolvasás útján tette tárgyalás anyagává a nyomozás során készült és a tárgyalási szakban kirendelt szakértők által készített véleményeket, továbbá a nyomozás során eljáró szakértői párost a tárgyaláson meg is hallgatta.

Végül az azonos következtetést tartalmazó valamennyi szakértői véleményt elfogadva állapította meg azt, hogy a vádlott kábítószerfüggő volt a cselekménye elkövetésekor.

Az ügyész fellebbezésében e körben megalapozatlansági hibákra hivatkozott, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, miért fogadta el az álláspontja szerint korántsem meggyőző szakértői véleményeket.

Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság utal arra, hogy az elsőfokú tárgyaláson a vádhatóság képviselője mindazon kérdéseket feltette a korábbi szakvéleményét megváltoztató a szakértő1 és a szakértő2 szakértőknek, amelyekre vonatkozóan a fellebbezésben is kitért.

Az elsőfokú bíróság tehát e szakértői véleményt úgy fogadta el, hogy a szakértők minden ügyészi kérdést megválasztak, azaz nem maradt tisztázatlan felvetés.

Téves a Fellebbviteli Főügyészség azon hivatkozása, mely szerint a bírósági szakban kirendelt szakértői vélemény hiányos, mert nem tér ki a büntetés-végrehajtás során keletkezett orvosi dokumentációk értékelésére, tényszerűen megállapítható ugyanis, hogy a szakértő3 és a szakértő4 minden releváns büntetés-végrehajtási dokumentációra figyelemmel volt.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kábítószer függőség különleges szakértelmet igénylő kérdés, melynek megállapítása a Be. 99.§ (2) bekezdés a) pontja alapján szakértő kompetenciájába tartozik. Miután pedig a szakértő3 és a szakértő4 szakértők valamennyi rendelkezésre álló, az eljárás szempontjából lényeges adatot értékelés alá vontak (ideértve a vádlott fogvatartási adatait is), ezért kétség sem férhet a bírósági szakban adott szakértői vélemény teljes megalapozottságához.

A másodfokú eljárásban beszerzett büntetés-végrehajtási orvosi dokumentáció pszichiátriai jellegű, a függőség szempontjából releváns adatokat nem tartalmazott, ezért nem tették szükségessé a szakértői vélemények revízióját.

A másodfokú tárgyaláson a nyomozati szakban kirendelt szakértői páros véleménye az volt, miszerint a vádlott által szolgáltatott információk alapján akár függősége is megállapítható, ezt azonban objektív adatok nem támasztják alá. Éppen ezért sem a nem-függősége, sem pedig a kábítószer-függőség mellett nem lehet egyértelműen állást foglalni.

Ez voltaképpen a Be. 4.§ (2) bekezdésének alkalmazását teszi szükségessé: a szakértői kétséget a vádlott javára volt szükséges értékelni. Így az elsőfokú tárgyalás során kirendelt szakértői páros kategorikus kábítószer-függőséget megállapító véleményét a nyomozati szakértői páros véleménye a legcsekélyebb mértékben sem gyengítette, tehát az elsőfokú bíróság végeredményben helyesen fogadta el mindkét szakértői véleményt a tényállás alapjául, azaz a vádlott kábítószer-függőségét tényszerűen állapította meg.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és helytállóan alkalmazta a főszabály szerinti Btk.-t, azonban annak okait nem fejtette ki, és bár a jogi indokolásban a minősítése helyes, de az ellentétben áll a rendelkező résszel.

Annak eldöntésekor, hogy melyik anyagi jogi szabály eredményez a vádlottra nézve kedvezőbb elbírálást, az alábbiakat kellett figyelembe venni:

1. A vádlott kábítószer-függő, amely azonban csak az elkövetéskori Btk. szerint ad lehetőséget a jelenleginél lényegesen enyhébb, 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés kiszabására [1978. évi IV. törvény 282/C.§ (2) bekezdés és (4) bekezdés 2. fordulat]ü a jelenleg hatályos Btk. szerint ez legfeljebb csak enyhítő körülmény, a Btk. 176.§ (1) és (3) bekezdése alapján a büntetés 5 évtől 20 évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés.

2. A vádlott az irányadó tényállás szerint a kereskedés mellett csekély mennyiségű kábítószer fogyasztás céljából tartott. Ez az 1978. évi IV. törvény szerint - az elsőfokú bíróság helyes jogi minősítése alapján is - a 282/C.§ (1) bekezdés 4. fordulat és (5) bekezdés a) pontja szerinti egy évi szabadságvesztéssel fenyegetett vétség, míg a jelenleg hatályos Btk. 178.§ (6) bekezdése alapján - figyelemmel a súlyosabb bűncselekmény megvalósítására is - nem büntethető cselekmény.

Ezek egybevetésével az 1978. évi IV. törvény alapján a két bűncselekmény halmazatára a törvény szerint kiszabható büntetés - a különös visszaesőkre vonatkozó 97.§ (1) bekezdése alkalmazásával - 2 évtől 13 év 6 hónapig, míg a jelenlegi Btk. alapján halmazat nélkül, önmagában a kereskedésért - a 36.§ (1) bekezdése alapján - 5 évtől 25 évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés.

Emellett - mivel a vádlott különös visszaeső - a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja tekintetében a két törvény között különbség nincs (az bármelyik alkalmazása esetén is a szabadságvesztés $\frac{3}{4}$ részének letöltése után lehetséges).

Ily módon már nyilvánvaló, hogy Btk. 2.-ára figyelemmel az 1978. évi IV. törvény eredményez enyhébb elbírálást.

A kereskedési magatartást - ismertté vált felvásárlók hiányában is - a jelen ügyben a megfigyelésre okot adó bejelentés, a lefoglalt tárgyak és készpénz igazolta. A vádlott ugyanis a kábítószer közvetlen fogyasztásra alkalmassá tevő hígítóanyagot tartott a lakásán, a kiszerezésre szolgáló tárgyakat (mérleget, vagy a kokainprést), emellett a ruházatából is nagyobb mennyiségű készpénz került elő. Ebből következően bizonyosan megállapítható, hogy a vádlott korábban más,

ismeretlenül maradt személyeknek rendszeresen értékesített olyan kábítószer, amelyet nagyobb koncentrációban maga szerzett be, majd felütőanyaggal tett fogyasztásra alkalmassá.

Az egyébként helyes minősítés mellett a bűncselekmények minősítésének pontosítására a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 3. a) pontjában írtakra tekintettel került sor.

E szerint ugyanis a bűncselekmény szöveges minősítése után - zárójelek közé foglalva - a bűncselekmény Btk. Különös Része szerinti minősítését kell feltüntetni, amelyhez hozzátartozik az is, ha az elkövetési magatartás azonos büntetési tétellel fenyegetett különböző alakzatokból áll, akkor erre 1. fordulat, 2. fordulat stb. megjelöléssel kell utalni.

A vádlott terhére az elsőfokú bíróság által megállapított bűncselekmény mellett (annak jogszabályhelyének kisebb pontosításával) - az ítélet 24. oldalán helyesen írtak szerint a vádlott terhére róható az 1978. évi IV. törvény 282/C.§ (1) bekezdés 4. fordulata és az (5) bekezdés a) pontja szerinti kábítószerrel visszaélés vétsége is.

Az 1978. évi IV. törvény 283. § (1) bekezdés e/1) pontja szerint ugyanakkor nem büntethető kábítószerrel visszaélés miatt, a kábítószerfüggő személy, aki jelentős mennyiséget el nem érő mennyiségű kábítószer saját használatára természet, előállít, megszerez, tart, az országba behoz, onnan kivisz, az ország területén átvisz, feltéve, ha az első fokú ítélet meghozataláig okirattal igazolja, hogy legalább hat hónapig folyamatos, kábítószer-függőséget gyógyító kezelésben, kábítószer-használatot kezelő más ellátásban részesült, vagy megelőző-felvilágosító szolgáltatáson vett részt.

A vádlott az elsőfokú eljárás során bemutatta az Egyetemi Oktatókórház 2015. február 13-án kelt szakorvosi véleményét, mely szerint 2012. július 4. é 2013. január 16. közötti időben a vádlott egyéni és csoport pszichoterápiás kezelésben vett részt, kábítószer-függőséget gyógyító, visszaesést megelőző kezelés keretében, az elterelő kezelése eredményesen zárult.

Az okiratban foglaltakra figyelemmel a fent hivatkozott büntethetőséget megszüntető ok megállapítható. Bár az elsőfokú bíróság sem állapította meg a vádlott bűnösségét a vétségben, azonban elmulasztotta a Be. 332.§ (1) bekezdés g) pontja szerinti határozat meghozatalát (megsértve ezzel a Be. 2.§ (4) bekezdése szerinti vádkimerítési kötelezettségét).

Ezt a másodfokú bíróság pótolta, és a vádlott ellen - a Be. 6.§ (3) bekezdés c) pontjára figyelemmel, az 1978. évi IV. törvény 283.§ (1) bekezdés e/1. pontjában írt egyéb büntethetőséget megszüntető okból - a vádlottal szemben kábítószerrel visszaélés vétsége [1978. évi IV. törvény 282/C.§ (1) bekezdés 4. fordulat, (5) bekezdés a) pont] miatt indult eljárást megszüntette.

A teljesség igényével utal az ítélet tábla arra, hogy a fentiek alapján a megszüntető rendelkezés mindössze az elsőfokú bíróság mulasztását pótló formális, eljárásjogi aktus, ezért az anyagi halmazat ellenére a Be. 386.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti másodfellebbezés lehetősége nem nyílt meg.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó joghátrány szempontjából irányadó tényezőket hiánytalanul és hibátlanul tárta fel.

A törvény szerint kiszabható 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés tételkeretén belül az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés arányos, sem eltúlzottnak, sem pedig enyhének

nem minősíthető. Hasonlóképpen helyes és kellően megválasztott mértékű a közügyektől eltiltás mellékbüntetés is.

Ezért a másodfokú bíróság a büntetést érintő fellebbezések egyikét sem találta alaposnak.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozat azonban valóban nem felel meg a törvény rendelkezéseinek. Az 1978. évi IV. törvény 42.§ (2) bekezdés b/3. pontja a 282/C.§ minősített eseteit nem tartalmazza, és a törvényhely (3) bekezdése is csak többszörös visszaesőkre ír elő szigorúbb végrehajtási szabályt, ennél fogva a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára az általános 43.§ a) pont szerinti - rendelkezést alkalmazva azt börtönben rendelte a másodfokú bíróság végrehajtani.

A vagyoneklobzás intézkedés alkalmazása, miként annak összegszerűsége is helyes volt, a járulékos kérdésekben is törvényes az elsőfokú bíróság döntése.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit helybenhagyta, helyesbítve a vádlott anyja nevét.

A másodfokú bíróság a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és annak viselésére - miután a védelmi perorvoslat eredményre nem vezetett - a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

Budapest, 2017. március 31.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
sk.

a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.

előadó bíró

dr. Halász Irén

bíró

A Fővárosi Törvényszék 23.B.827/2014/68. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.121/2016/18. számú ítéletében írt változtatásokkal 2017. március 31. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2017. március 31.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő